

II/c: KÖZÉPISKOLÁS – ELBESZÉLÉS kategória

Elismerő oklevél

Alaptalan félelem

- Senor, ez nem jó ötlet!- kérlelt egy kistermetű indián egy magas, szemüveges urat. Úgy nézett rá, mint aki most jelentette be, hogy leugrik egy felhőkarcolóról, bár ebben az eldugott perui faluban, jó messze Limától, aligha tudhatta, mi is az. A másik úr ugyanis, aki nem mellesleg a Yale Egyetem professzora, azt a romvárost kereste, amiről a helyiek, úgy tartották, hogy el van átkozva.

- Badarság! Vidéki babona! - érvelt a doktor a tudósokra jellemző szkeptikus szavakkal. Ő kutatni jött, nem pedig turistáskodni. Nem érdekelték a kifogások, olyan embert keresett, aki megbízható, vagy legalábbis annak látszik, így hát lassan előhúzott egy nagycímletű bankjegyet, és meglobogtatta a férfi előtt. A reakció nem volt meglepő: azonnal beleegyezett mindenbe, de kikötötte, hogy semmiért nem vállal felelősséget. Az átkot, valamint az ősök visszajáró szellemeit pedig egyszerűen autóval akarta kijátszani, mondván, olyan furcsa lovat még sohasem láthattak, aminek világít a szeme és morog.

A terv azonban megghiúsult. Az indiánok modern szörnye, a legalább húsz éves autós ugyanis nem igazán vágyott egy harmadik típusú találkozásra, vagy bármire, amit a város tartogatott számára. Szóval a legősibb közlekedési módra kényszerültek: gyalogoltak.

Útközben a vezető félelmét lepezve, valamint a kutató kedvéért beszélni kezdett. Elmondta, hogy régóta élnek ott ismerősei egy kis faluban a romoktól nem messze, az ő településükön halad át az ösvény. Ezután már közvetlenül ott a város, de arra senki se jár, ő sem volt ott már évek óta. Emellett megjegyezte, hogy valószínűleg, már sötét lesz, mire odaérnek. Valami érthetetlen mesét mondott a szellemekről, amit még állítólag a nagyapjától hallott, aztán a professzor határozott tekintete hallgatásra bírta. Az ösvény szép helyen futott, bár az erdő nem mindig segítette őket. Mindehhez hozzájött a tikkasztó hőség és a magas páratartalom. A táj azonban mindenért kárpótolta az utazót. Az élővilág lenyűgözte a doktort, aki ügyet sem vetett vezetője nyugtalanságára. Közben láthatóan sötétedett és lassan kis házacskák tűntek fel a láthatáron.

Egy férfi sietett eléjük és üdvözölte őket. A doktor, a maga szerény spanyol tudásával elmagyarázta mit is keres, de az indián csak a fejét csavarta, ugyanazon a véleményen volt, mint a kísérő: veszélyes. Kérte őket, hogy maradjanak náluk éjszakára, de a kutatót nem lehetett meggyőzni. Mindeközben odaértek a vezető állítólagos rokonai is, akik olyan pantomim darabot adtak elő a professzornak, hogy az végül kínjában elnevette magát. Nem volt mit tenni, a doktor hajthatatlan volt, így egy gyors köszönés után továbbhaladtak, miközben a Nap végleg befejezte az aznapi műszakot.

Sötétben nehéz tájékozódni, valahogy mégis a romok közelébe értek. Ekkor azonban, miközben a kutató- igaz még csak távolról- már elégedetten szemlélte az építményeket az indián felordított:

- Senor, nézze! Ott... , ott a bokrok mögött...

- Csak valami állat!- legyintett a professzor.

- Nem, nem az. Nézze, valami fény!

A bokrok mögül egy alak emelkedett ki. Ijesztő teste feléjük közeledett. Nem sokkal később a doktor is megpillantotta.

- Csakugyan. Jézusom, mi ez? Ez lehetetlen!

- Hiszen ez erre jön! Felénk jön, senor! Mit tegyünk?- pánikolt a vezető.

A professzor csak később válaszolt, úgy leblokkolt:

- Talán... elrejtőzhetnénk és... és leüthetnénk?

- Egy szellemet? Megőrült?

- Miért, van jobb ötlete?

Az indián lehajtotta fejét és így szólt:

- Esetleg, ha elfutnánk...

- Már meglátott, biztos követne. Ez az egyetlen esélyünk.

- Akkor nem, nincs jobb ötletem.

Kicsit közelebb mentek, ekkor egy kunyhószerű tákolmányra akadtak. Elrejtöztek mögötte, és vártak. Az alak lassan közeledett, talpa alatt suhogtak a liánok és az egész testét valami látszólag földöntúli fény vette körbe. Éppen az ajtóhoz ért, amikor a professzor előugrott, és akkora ütést sózott a fejére, hogy az nyomban elterült a földön. A doktor lehajolt, és felvette azt a valamit, amit az alak a kezében tartott.

- De hiszen ez egy zseblámpa! - kiáltott fel.

Az árny halkán nyöszörögni kezdett majd feltápászkodott.

- Maguk mit keresnek itt? - kérdezte mély, morgó hangon, felháborodva.

- Hát, mi..., izé, nos... mi a várost keressük - dadogta a kutató.

- Jöjjön vissza holnap! - szólt az alak aztán bement a kunyhóba és bevágta az ajtót.

- Ennyit a babonájáról! - nevetett a doktor, majd elolvasta a falra szegezett táblát:

" A romkert hétvégén zárva"

Írta: **Pipics János István** (Sárvár, Tinódi Gimnázium, 10.b)